

SAUCIENS UZ PAKLAUSĪBU

No svētnīcas priekšas uz autostāvvietas aizmuguri.

Reimars A.C.Šulcs

KRISTIETIS UN LIKUMS

“Vai Mozus jums nav devis bauslību? Un neviens no jums bauslību nepilda? Kāpēc tad jūs Mani meklējat nokaut?”(Jāņa ev. 7:19)

*„Un redzi, viens piegāja pie Viņa un sacīja: „Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgo dzīvību?” Un Viņš tam sacīja ... ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus.”
(Mateja ev. 19:16-17)*

Esmu dzirdējis autostāvvietas uzraugu sakām: „Kristieši ir cilvēki, kurus visgrūtāk noparkot. Es norādu viņiem novietot automašīnu vienā vietā, bet tie to novieto citā.” Tāpat kā mums ir kristiešu auto novietošanas problēma publiskās vietās, tā tas ir arī mūsu svētnīcās. Vai esi dzirdējis mācītāju lūdzam, lai draudze sēžas pirmajos solos, un redzējis, ka tā arī tiek darīts? Šie no Dieva dzimušie ticīgie sēž, kur tiem patīk, un nav kustināmi.

ANTINOMIĀNISMA LĀSTS

Šīs problēmas centrā ir tas, ko zinātnieki senatnē nosauca par antinomiānismu. Tas nozīmē attieksmi, kas noraida bauslību. Attieksme „man nevajag” vai „es negribu” ir pārāk daudzos kristiešos. Kamēr no ārpuses tas izskatās tikai kā pieklājības trūkums, iekšienē tas nav nekas mazāk kā nepaklausība. Praviētis Samuēls teica, ka nepaklausība ir kā burvības grēks. Tagad es zinu, ko jūs darīsiet, kad mācītājs nākamreiz aicinās ieņemt vietas vienu vai divas rindas uz priekšu, vai ne?

Šī antinomiānisma attieksme ir stingri iesakņojusies mūsu modernajā teoloģijā. Tā vienkārši paziņo: „Mēs vairs nedzīvojam zem bauslības. Kristus mūs ir darījis brīvus no bauslības, no grēka un no nāves.” Citiem vārdiem, mēs tagad varam darīt kā vēlamies, tāpat kā darījām to, ko gribējām, pirms atradām Kristu. Vienīgā atšķirība, ka tagad par darīšanu, ko vēlamies, mēs tiekam apbalvoti ar debesīm, kamēr pirms atgriešanās mēs par savas gribas īstenošanu bijām lemti ellei. Vai ir kāds brīnums, ka, pateicoties šādai teoloģiskai domāšanai, jaunpiedzimušie kristieši nedzīvo neko daudz labāk kā viņu neatpestītie kaimiņi? Tā sakot, viņiem nav vieglāk noparkoties kā neticīgajiem.

Draugs, beidzot sākam ņemt lietas nopietni, vai mēs patiešām domājam, ka varam pārkāpt desmit baušļus bez sekām? Vai patiešām ticam, ka mums var būt bez Ābrahama Dieva vēl citi? Vai pestīšana dod brīvību piesavināties sporta, pornogrāfijas, naudas un slavas dievus, turoties pie doktrīnas – viss no žēlastības un ne no darbiem?!

Vai patiešām domājam, ka drīkstam nelietīgi lietot Dieva vārdu, sakot "Tas Kungs tā teica", kad vien vēlamies darīt vai iegūt kaut ko, kas ir vienīgi mūsu pašu gribas noteikts? Un kā ar "piemini sabata dienu..." (2.Mozus gr. 20:8)? Vai tas uz mums neattiecas? Vai draudze kā ķermenis var pastāvēt, ja katrs tās loceklis sabata dienu izvēlēšies savā laikā, darot neiespējamu kopējo pielūgsmi? Ja katrs atpūtīsies citā dienā, vai varēsīm ievērot pamudinājumu: "Neatstājiet savu sapulcēšanos..." (Vēst. Ebrejiem 10:25)? Vai kristieši sapulcējās pirmajā nedēļas dienā, lai pielūgtu, jeb ne (Apustuļu d. 20:7, 1.Korintiešiem 16:2)?

"Godā savu tēvu un māti..." (2.Mozus gr. 20:12). Vai šī Dieva pavēle joprojām ir spēkā, jeb varam to ignorēt un tāpat tikt svētīti?

"Mēs vairs neesam padoti bauslībai! Viss nāk no žēlastības un ne no darbiem." Ak, cik skaisti tas skan, bet cik tā ir velnišķīga doktrīna! Ja neesam vairs pakļauti bauslībai, tad varam nogalināt, pārkāpt laulību, zagt, dot nepatiesu liecību, iekārot sava tuvākā namu, sievu un iegūt to tāpat kā savudien ķēniņš Dāvids to izdarīja?

Ak, mans draugs, ja atmetam Dieva likumus, kāda veida kristietību tad radām, ja ne amorālu, laulības pārkāpēju, kriminālu sabiedrību, kas ir pelnījusi neko vairāk kā cietumu? Ja atbalstam tādu kristietību, tad labāk palielināt policijas spēkus, būvēt vairāk cietumu un apmācīt vairāk speciālistu laulības šķiršanas lietās. Ja tāda ir kristietība, bez likumu kristietība, mēs esam pelnījuši iet bojā vēl vienos plūdus jeb ugunī un sērā no debesīm kā Sodoma un Gomora.

Vai nu esam gatavi pavirzīties uz priekšu, kad mācītāji to aicina? Vai esam gatavi novietot auto tur, kur norāda stāvvietas uzraugs? Vai esam gatavi neatstāt savu sapulcēšanos Tā Kunga dienā? Vai esi gatavs palikt uzticīgs savam dzīvesbiedram līdz nāve jūs šķirs? vai esi gatavs mīlēt dievu no visas sirds, dvēseles, prāta un spēka, neturot Viņam līdzās citus dievus?

LIKUMS IR TAISNĪBAS PAMATS

"...es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības..."(Romiešiem 7:7) Bez bauslības nav grēka atziņas. Bez bauslības nav iesējams atšķirt labos no ļaunajiem vai taisnos no netaisnajiem. Bez likuma tiesneši ir bezspēcīgi un paliktu bez darba, cietumi kļūtu nevajadzīgi, policisti tiktu atlaisti no darba un šautenes būtu katrā mājā'. Likums ir taisnības pamats. Iemesls, kādēļ katram nav jātur mājās šaujanie, ir tas, ka mums ir likumi, tieņeši un policija. Vai būtu debesis un elle, ja nebūtu likuma un taisnības? Kā jūs atšķirtu taisnīgos no ļaunajiem bez likuma?

Dievs ir augstākais Tiesnesis, un Viņš vienmēr ir valdījis saskaņā ar likumu un darīs tā līdz pasaules galam. "Jūra atdeva savus mirušos, nāve un viņas valstība atdeva savus mirušos; un tie tika tiesāti, ikviens pēc viņa darbiem" (Atklāsmes gr. 20:13). Mēs tiekam glābti ticībā, bet tiksim tiesāti saskaņā ar mūsu darbiem. Beidzamā tiesa būs saskaņā ar mūsu paklausības darbiem.

Tas ir skaidri pasacīts līdzībā par desmit jaunavām (Mateja ev. 25:1-13). Visas šīs jaunavas bija šķīstītas Jēzus asinīs, tādēļ viņas sauca par jaunavām. Visām bija

lukturi, Dieva gaisma, kas nozīmēja, ka tās bija glābtas ticībā. Visas gaidīja Jēzu, savu līgavaini atnākam. Bet tikai piecas bija paklausīgas un sagatavojās. Tad nāca Tiesa un tikai tām, kuras bija paklausījušas, tika ļauts ieiet kāzu namā. Pārējās uz mūžiem tika atstātas ārā. Mēs esam glābti ticībā, bet tiesāti saskaņā ar darbiem, ar paklausību Dieva baušļiem.

Tādēļ, ielūkosimies bauslības vēsturē. Bībeles vēstures pirmajos 2500 gados nebija dievišķi rakstīta bauslības likuma. Desmit baušļi Mozum tika doti 2500 gadus pēc Ādama. Vai spēj iedomāties šo garo periodu cilvēces vēsturē bez dievišķa, rakstīta likumīga kodeksa? Vai vari iedomāties, ka Dievs nebūtu devis cilvēkam nekādu ideju par labo un ļauno 2500 gadus? Es nevaru!

Kā tad Dievs tiesāja cilvēkus šo 2500 gadu laikā? Viņš tos tiesāja pēc likuma, kas rakstīts cilvēka sirdī. Pāvils runā par šo periodu un visiem, kuri nekad nebija dzirdējuši desmit baušļus: “Kad pagāni, kuriem nav [dievišķās] bauslības, instinktīvi dara to, ko bauslība prasa, viņi paši sev ir likums, jo viņiem nav bauslības. Tie parāda, ka bauslības pamatprasības ir rakstītas viņu sirdīs un tur darbojas, arī viņu sirdsapziņa (apziņa par pareizo un nepareizo) dod liecību; un viņu (morālie) lēmumi (saprāta spriedumi, viņus nosodošās vai apstiprinošās domas) vai nu apsūdzēs vai attaisnos (tos) tajā dienā, kad, saskaņā ar manu Evaņģēliju, Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts (viņu apslēptās domas)” (Romiešiem 2:14-16, paplašinātā Bībele).

Uz kā pamatojas Dieva tiesa cilvēcei Noas dienās? Saskaņā ar kādu likumu Dievs izlēma, kam noslīkt, kam paglābties šķirstā? Saskaņā ar Viņa likumu, rakstītu cilvēku sirdīs, par kuru sirdsapziņa deva liecību.

Man draugs, neviens nav dzimis ateisists un neviens nav dzimis bez iekšējā morālā kompasa. Neviens! Nāks diena, kad Dievs mūs tiesās pēc tā, kā esam reaģējuši uz šī iekšējā kompasa norādījumiem. Dievs to darīja jau agrāk un darīs to atkal. Romiešiem 2:16 teikts: “tai dienā, kad Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas cilvēkos apslēpts, pēc mana evaņģēlija.” Frāze “Kas cilvēkos apslēpts” attiecas uz to, ko tu iekšēji ļoti labi apzinies.

Jā, Noas dienās cilvēkiem nebija akmenī rakstītas bauslības “Tev nebūs laulību pārkāpt”, bet viņi itin labi zināja, ka tas ir grēks, un Dievs saskaņā ar to viņus arī tiesāja, sūtot plūdus šī un citu baušļu pārkāpšanas dēļ. Bībelē nav teikts, ka dejot būtu slikti, bet iekšēji tu it labu apzinies, ka tas ved pie iekāres, pie garīgas un bieži vien arī fiziskas laulības pārkāpšanas. Tādēļ arī Dievs tiesāja cilvēkus Sodomas un Gomoras dienās.

Bez likuma nav taisnības. Bez likuma nav tiesas. Tiesa vienmēr tiek balstīta uz likumu.

Tagad palūkosimies uz bauslības vēstures otro periodu. Tas sākās Sinaja kalnā. Šeit Dievs, runādams uz kalna ugunī, dūmos un zemeštrīcē, visai cilvēcei deva akmens plāksnēs rakstītu bauslību, “lai grēks, darbojoties bauslim, kļūtu pār pārim grēcīgs” (Romiešiem 7:13) un svētums pār pārim svēts. Cik daudz lielāka būs tiesa tiem, kuri tagad pārkāpj nevien sirdī rakstīto, bet arī bauslības plāksnēs ierakstīto likumu?

JĒZUS UN BAUSLĪBA

Nu mēs nonākam pie bauslības vēstures trešā perioda. Vairākās vietās Jēzus citēja visus desmit baušļus. Visnozīmīgāko atbalstu desmit baušļiem Jēzus ir devis Mateja ev. 19.nod. Tur ir stāstīts par jaunekli, kurš jautāja, ko darīt, lai iemantotu mūžīgo dzīvību. Par pārsteigumu antinomiānistiem Jēzus atbildēja: "... ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus". Viņš, protams, domā par desmit baušļiem, kā teksts to parāda (18., 19.pants).

Šajā vietā nav runāts vienīgi par garīgo dzīvību šīs zemes dzīves laikā, bet par dievišķo dzīvību mūžībā pēc lielās tiesas. Šī dzīvība nav sasniedzama bez paklausības. Tu to nevari iegūt ar noraidošu, antinomiānistisku attieksmi. Jēzus, mūžīgo dzīvību meklējošajam, kā piemēru deva dažus no desmit baušļiem.

Vai arī mūsu Kungs nesaka: "Ja jūs mīlat Mani, turiet Manus baušļus" un: "Ja jūs turēsiet Manus baušļus, jūs paliksiet Manā mīlestībā, itin kā Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā" (Jāņa ev. 14:15; 15:10)? Paklausība Dieva baušļiem turēja Jēzu Dieva mīlestībā, un tā turēs arī tevi Dieva mīlestībā.

Arī Kalna svētrunā Jēzus nostiprināja un padziļināja desmit baušļus. Piemēram, Viņš teica: "Ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī" (Mateja ev. 5:28). Jēzus neatcēla bauslību. Viņš to drīzāk pasvītvoja. Viņš teica, ka tā ir dzīvība un mīlestība.

APUSTUĻI UN BAUSLĪBA

Līdz ar pirmajiem apustuļiem mēs ieejam bauslības ceturtajā un beidzamajā posmā. Atceries, ka pati pirmā lieta, ko Lūkas teica par agrīno draudzi, bija: "tie stingri pastāvēja apustuļu mācībā" (Apustuļu d. 2:42). Tas arī mums ir jādara. Apustuliskā dokotkrīna attiecībā uz bauslību ir šāda:

1. Ar bauslības darbiem neviens nevar tikt taisnots (Romiešiem 3:20). tas nozīmē, ka neviens nespēj sevi izglābt. Neviens nav pietiekami labs, lai to spētu. Mēs visi esam grēkojuši un mums viesiem trūkst dievišķās godības (Romiešiem 3:23).
2. Vienīgi Jēzus piepildīja visas bauslības prasības. Tādēļ tikai Viņš varēja samaksāt par mūsu grēkiem (Romiešiem 5:8-9).
3. Ja pieņemam Jēzu savā sirdī ticībā, grēkus nožēlodami, tad caur Kristu mēs dzīvojam paklausībā tam, ko Viņš prasa, un grēks vairs nevaldīs pār mums. "Ikviens, kas ir no Dieva dzimis, nedara grēku, jo Viņa sēkla paliek viņā un tas nevar grēkot, jo viņš ir no Dieva dzimis" (1.Jāņa vēst. 3:9).
4. Apustuļi atbalstīja bauslību, atgādinot kristiešiem, ka tie turēs bauslību, ja mīlēs To Kungu, savu Dievu, no visas sirds un tuvāko kā sevi pašu. Tad viņiem nebūs citu dievu, tie nenogalinās, nezags, nedos nepatiesu liecību, neiekāros sava tuvākā sievu (Romiešiem 13:8-10).

Lūk, katrā vēstures periodā bauslība palika draugos ar Dievu. Lai tā kļūst arī par tavu draugu! Tad tu sēdēsi baznīcas pirmajā solā un novietosi automašīnu stāvvietas attālākajā stūrī...un Dieva valstībā staigāsi pa zelta ielām.